

Lilac

Beak ChoonHee เขียน
JellyT แปล
ChoGeuk วาด

การเกิดใหม่ครั้งแรกของผม
마왕의 첫사랑
3

มางดูละคร
เรื่อง
ความรัก
ที่
เรื่อง
ความรัก
ที่

Lilac

เขียน

แพคซุนฮี (백춘희)

แปล

JellyT

การอ่านดีจากรากเหง้าชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

‘ยุหนฮยอนโอ’ ที่ถูกลักพาตัวมาพยายามอย่างสุดความสามารถ เพื่อที่จะเอาชีวิตรอด และในที่สุดเขาก็พบคนที่อยู่เบื้องหลังของ เรื่องทั้งหมดนี้ ทว่า...

เมื่อเขาลืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้งในสถานที่ที่คุ้นเคย แต่ก็ไม่ คุ้นเคย ตอนนี้เขาอยู่ในความฝัน หรือทั้งหมดที่ผ่านมาต่างหาก ที่ เป็นความฝัน สิ่งไหนที่เป็นเรื่องจริงกันแน่!

สุดท้ายแล้วฮยอนโอจะสามารถเอาชีวิตรอดได้ไหม และ การตัดสินใจครั้งสำคัญของ ‘จีซอนซอง’ เขาจะประสบความสำเร็จ หรือไม่ต้องสิ้นหวังอีกครั้ง มาเอาใจช่วยไปด้วยกัน พร้อม ตอนพิเศษที่จะทำให้คุณได้ติดำกับความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้น ของพวกเขา สามารถติดตามบทสรุปทั้งหมดได้ภายในเล่มนี้เลย ค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

Trigger Warning

Abuse

การทำร้ายร่างกาย / การใช้ความรุนแรง

Mention Suicide

มีการกล่าวถึงการฆ่าตัวตาย

Death

การตาย

ตอนที่ห้า Go Missing (2)

Chapter 94 Go Missing 2.1

ขอแค่ไม่ใช่สองรุมหนึ่ง ผมก็ยังพอมีโอกาสชนะอยู่บ้าง โชคดีที่จัดการอีกียอนไปแล้ว ไม่อย่างนั้นก็มีหวังถูกจับตัวส่งให้สตอลก์เกอร์เฮงซวยของซาโอริ้มไปเสวยสุขโดยไม่มีทางสู้แน่ๆ ถ้าไม่นับตอนแข่งวิ่งผลัดสมัยอยู่ประถมศึกษาปีที่หนึ่ง นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ผมพยายามวิ่งอย่างเอาเป็นเอาตาย ขนาดตอนแข่งในรายการดอลลิมปิกยังไม่ตั้งใจวิ่งขนาดนี้เลย

ทั้งที่ผมวิ่งอย่างสุดชีวิตแล้วแท้ๆ แต่พอดูให้ดี หมอนั่นก็วิ่งเร็วไม่ต่างจากผมเลย ตอนวิ่งเห็นว่าเร็วแล้ว แต่ตอนวิ่งไต่ก็เร็วไม่แพ้กันเลย น่าเสียดายชะมัดที่คนมีพรสวรรค์ในการวิ่ง

ขนาดนี้ดันเป็นไอโรคิตนี่ซะได้ ไม่อย่างนั้นวงการกรีฑาของเกาหลีใต้คงมีอะไรต่างออกไปจากตอนนี้

แม้ผมจะวิ่งออกมาไกลพอสมควร แต่สุดท้ายก็ถูกจับตัวได้ออยู่ดี ร่างของผมทรุดลงบนพื้นก่อนที่ไอบ้านนั้นจะขึ้นคร่อมตัวไว้ เพราะในมือยังกำเชือกที่ใช้จัดการอิกียอนอยู่ ผมจึงพยายามจะพลิกตัวขึ้นมาอยู่ด้านบนแทน แต่กลับไม่มีเรี่ยวแรงพอให้ทำแบบนั้นได้

อย่างไรก็ตาม ผมเชื่อว่าตัวเองยังพอมีแรงเหลืออยู่ เลยพยายามลองใช้เชือกรัดคอไอส์ตอลก์เกอร์นั้นด้วยมือขวาเพียงข้างเดียว แต่เพราะไม่เคยได้รับการฝึกฝนแบบทหารมาก่อนทั้งในชีวิตก่อนและชีวิตนี้ ดังนั้น โอกาสที่ผมจะรัดคออีกฝ่ายด้วยเชือกเหมือนทหารหน่วยรบพิเศษได้นั้น จึงไม่มีทางเป็นไปได้

และเนื่องจากร่างของผมถูกทับอยู่ จึงทำให้ตอบสนองต่อการจู่โจมของอีกฝ่ายได้อย่างเชื่องช้า

อนาคตช่างมืดมนเหลือเกิน แค่คิดว่าต้องพยายามเจรจากับไอโรคิตนี่แทนการใช้กำลัง ก็รู้สึกสิ้นหวังสุดๆ แล้ว

“แฮก...โคตรเหนื่อยเลย พักสักหน่อย...แล้วคุยกันก่อนดีไหม”

ความจริงแค่ผมพยายามพูดลำบาก เพราะหายใจไม่ทัน อยู่แล้ว

หากเขาเป็นแฟนคลับของซาโอริ้มและพยายามจับตัวผม โดยแลกกับเงินล้าน ก็มีความเป็นไปได้สูงว่านี่คือแก้แค้น เขาคงมองผมเป็นอุปสรรคเรื่องความรักที่คอยขัดขวางการพบกัน ระหว่างเขากับซาโอริ้มดังในละคร แม่นั่นจะเป็นการสะกดรอย ตามก็เถอะ

ไม่รู้ว่ไอ้โรคจิตนี้เชื่อคำพูดของผมที่บอกให้พักคุยกัน ก่อน หรือเขาแค่อยากพักเพราะรู้สึกเหนื่อยจนจะตายเหมือนกัน แน่ เขาเอาแต่นั่งคร่อมบนตัวผมแล้วจ้องลงมาโดยไม่พูดอะไร ทั้งที่อยู่ในสถานการณ์แบบนี้ แต่ผมกลับรู้สึกทึ่งกับแว่นกันแดดที่ไม่ยอมหลุดไปจากหน้าของเขา

“แว่นกันแดด...เกาะแน่นจังเลยนะ”

“นายมันใจกล้ำดีจริงๆ”

ไอ้โรคจิตใช้มือตบแก้มล่างของผมเบาๆ แม้จะรู้สึกชยะเขยง แต่ก็ต่างจากอีกียอนที่ผมไม่สามารถปิดมือออกได้ตามอำเภอใจ เพราะไม่รู้ว่เขาจะทำอะไรกับผมบ้าง จึงต้องระับความโกรธเพื่อเอาตัวรอดไปก่อน

“ฉันอยากเจอนายอีกครั้งจริงๆ นะ”

“...”

“ความจริงคนที่ฉันรักก็คือนาย”

“เป็นบ้าไปแล้วหรือ”

“เราสองคนจบจากโรงเรียนมัธยมฯ เดียวกันนี่นา จำได้ไหม”

“อย่ามาเพื่อเจอฉันไม่เคยมีเพื่อนร่วมรุ่นแบบนาย
สักหน่อย”

ผมใช้เวลาประมาณสามสิบวินาทีเพื่อทบทวนสิ่งที่เพิ่งได้ยิน
นั่นหมายความว่าเขาเปลี่ยนเป้าหมายในการสะกดรอยตามจาก
ซาโอริมาเป็นผมแทนอย่างนั้นหรือ

พอผมขมวดคิ้วมุ่น ไอโรจิตก็ใช้มือลูบหน้าผากย่นของ
ผมด้วยความอ่อนโยน

ชีวิตคนเราต้องยากลำบากขนาดนี้เลยหรือ หากบอกว่า
เป็นการแก้แค้นยังจะดีเสียกว่า จะมาพูดเรื่องความรักอะไร
แบบนี้ การเปลี่ยนเมนของตัวเองเป็นเรื่องธรรมดา แต่การ
เปลี่ยนเป้าหมายในการสะกดรอยตามมันไม่ใช่เรื่องธรรมดาแล้ว
หรือเปล่า

“ฉันไม่รู้ว่...นายพูดเพื่อเจออะไร แต่หวังว่านายจะหยุด
ไอ้เรื่องรักข้างเดียวสักที”

“ฉันอยากตายไปพร้อมกับนาย”

“ให้ตายสิ...ชีวิตนี้โคตรจะยากเย็นเลย นายปล่อยฉันไปสักครั้งไม่ได้เหรอ แล้วฉันจะทำเป็นว่าเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้น”

แน่นอนว่าหากเขาปล่อยตัวผมจริงๆ ผมจะวิ่งแจ้นไปแจ้งความที่สถานีตำรวจใกล้ที่สุดทันที แต่ตอนนี้ผมต้องหาทางหนีให้ได้ก่อน หากรู้ว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ ผมคงฝึกศิลปะป้องกันตัวไว้บ้างแล้ว แต่ใครจะไปรู้ว่าต้องมาเอาชีวิตรอดแบบนี้ล่ะ

“ได้เจอนายอีกครั้งทั้งที ฉันจะปล่อยนายไปได้ยังไง ฉันรอคอยวันนี้มานานแล้วนะ”

ไม่ ฉันไม่ได้รอนาย เพราะนั่นเลยขอให้ปล่อยไปไง ไม่ เคยคิด จะ รอ ด้วย

ไอ้โรคจิตเตรียมตัวมารอบคอบจริงๆ ทั้งแวนกันแดด ถุงมือ และมิดทำครว ซึ่งเป็นมิดที่บางและคมกว่ามิดที่เคยฝากรอยแผลเป็นไว้บนมือของผมซะอีก และคำพูดที่บอกว่า ‘มาตายด้วยกันเถอะ’ ดูเหมือนจะไม่ใช่ว่าเรื่องล้อเล่นด้วย

“เรามาตายแบบโรเมโอกับจูเลียตกันเถอะ โรแมนติคดีใช่ไหมล่ะ”

จูเลียตไม่ได้ตายเพราะโรเมโอซะหน่อย พุดแบบนี้วิลเลียม เชกสเปียร์¹ คงได้ลุกขึ้นมาจากหลุมแน่ๆ

สาเหตุที่มีคนบ้าแบบนี้ เพราะโรงเรียนชอบปล่อยให้เด็ก อ่านนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายคู่กันแบบนี้ไง

ผมเริ่มก่นดำระบบการศึกษาของประเทศเกาหลีได้อยู่ในใจ

“วางมิตลงก่อน แล้วมาแก้ปัญหาด้วยการคุยกันดีไหม”

“ตอนนี้ก็คุยกันอยู่ไม่ใช่หรือไง”

“นายใจง่ายจังนะ ก่อนหน้านี้ยังเป็นแฟนคลับซาโอริม อยู่เลยนี่”

“ใจง่ายอย่างนั้นหรอ”

“ดูใจง่ายกว่าใครเลยละ”

“แทงหายแล้วเดี๋ยวก็รู้”

“...รู้อะไร”

“รู้ว่าจะไม่มีความรักแบบนี้อีกแล้ว”

¹ กวีและนักเขียนบทละครชาวอังกฤษ เจ้าของผลงานเรื่องโรเมโอกับจูเลียต

การพยายามคุยกับคนโรคจิตช่างเป็นการกระทำที่โง่มาก ผมไม่เข้าใจจริงๆ ในเมื่อเขาบอกว่าจะตายด้วยกัน แล้วทำไมถึงคิดจะแทงผมก่อน เขาควรจะแทงตัวเองก่อนไม่ใช่หรือไง

จะให้สู้กับคนที่มีอาวุธอยู่ในมือแบบนี้ บอกเลยว่าผมไม่มีความมั่นใจจะชนะสักนิด คงต้องหาจังหวะในการขว้างดินใส่ตาหรือกระแทกศีรษะเขาเพื่อวิ่งหนีอีกครั้ง

ร่างกายที่แสนเหนียวล้าส่งสัญญาณเตือนว่าให้รีบกลับไปพักผ่อนบนเตียงนอนอุ่นๆ ลักที แต่ด้วยสภาพที่กำลังนอนอยู่บนพื้นถนนอย่างหมดแรงแบบนี้ การพักผ่อนเดียวที่จะได้รับคือการพักผ่อนไปตลอดกาลต่างหาก

ผมไม่สามารถปล่อยให้สถานการณ์ดังกล่าวยืดเยื้อได้อีกต่อไป เพราะไม่รู้ว่าเขาจะเปลี่ยนใจใช้มีดทำครวแทงผมเมื่อไร ผมเลยเริ่มนึกถึงเทพเจ้าทุกองค์ที่ผมไม่เคยคิดจะอ่อนน้อมหาอีกครั้ง

เทพเจ้าทั้งหลาย จำได้ไหมครับ ผมเคยบริจาคเงินให้กับโบสถ์ วัด และวิหารหลายแห่งเลยนะ...โปรดช่วยชีวิตลูกแกะที่น่าสงสารตัวนี้ด้วยเถิด

แม้บนพื้นจะไม่ได้มีทรายหรือดินนุ่มๆ มากมาย แต่ผมก็ค่อยๆ ค่อยๆ เหยียดดินที่ก้อนกรวดเล็กๆ ปนอยู่ด้วยมือขวา พลัง

วางแผนในใจว่าจะนับหนึ่งถึงสามแล้ววิ่งหนีให้เร็วที่สุด หากผมหาที่ซ่อนตัวแล้วรอให้ใครสักคนมาช่วย ก็อาจมีชีวิตรอดได้

หลังจากทบทวนแผนการเสร็จ ผมก็นับหนึ่งถึงสามในใจ ประจวบเหมาะกับการที่ไอโรคจิตสังเกตเห็นว่าผมเงิบ จึงเอ่ยถามขึ้นมา

“เข้าใจความรักของฉันแล้วหรือยัง”

ผมจึงยื่นมือซ้ายออกไปกระซกแว่นกันแดดของเขาออกก่อนใช้มือขวาปาเศษดินใส่ดวงตาของเขาทันที

“อ้าก!”

ทั้งที่เขาพยายามใช้มีดแทงคนอื่น แต่กลับดินพลา้นจะเป็นจะตายเพราะเศษดินเข้าตาเนียนะ คนที่รักตัวกลัวตายขนาดนี้ กลับบอกว่าให้มาตายด้วยกันนั่นแหละ

นี่มันเรื่องตลกร้ายชัดๆ

ดูแล้วเขาคงอยากฆ่าผมคนเดียวแล้วตัวเองรอดมากกว่า ผมจึงใช้แรงทั้งหมดที่มีผลักไอโรคจิตที่นั่งคร่อมบนกายออกก่อนจะรีบยันตัวขึ้นโดยไม่สนว่ามีมือตัวเองจะบาดเจ็บ

เพราะมองอะไรไม่เห็น ไอโรคจิตนี่จึงแกว่งมีดทำครัวไปทั่วอย่างน่าหวาดเสียว โชคดีที่ผมถอยห่างออกมาพอสมควรเลยสามารถหลบได้อย่างปลอดภัย

ผมต้องรีบหนีให้เร็วที่สุดก่อนที่จะจะกลับมามองเห็นได้ เป็นปกติ ผมรู้สึกเหมือนใช้แรงสำหรับการวิ่งในสามปีข้างหน้า ไปกับการวิ่งวันนี้จนหมดแล้ว

ผมหอบหายใจถี่ แม้จะฝึกร้องเพลงมานานจนปอด แข็งแรงขึ้นแล้วแท้ๆ แต่ด้วยอากาศที่ขึ้นขึ้นเพราะอยู่ใกล้ทะเล เลยทำให้หายใจลำบากกว่าปกติ อีกทั้งผมยังเวียนศีรษะอยู่ พอขาดออกซิเจนเลยยิ่งรู้สึกเหมือนกำลังจะตายจริงๆ

ถึงอย่างนั้นผมก็ตายอยู่ที่นี่ไม่ได้ หากต้องตายแบบนี้ทั้งที่กำลังไปได้สวยในฐานะไอโดล คงรู้สึกแค้นจนตายตาไม่หลับ แน่ๆ

หากรู้ว่าชีวิตจะต้องมาเผชิญกับอันตรายแบบนี้ ผมคงลอง คบกับจีซอนของดูลักครั้ง มิหนำซ้ำผมยังไม่ได้ไปเที่ยวยุโรปกับ แม่ และยังไม่ได้ลองเช่าสวนสนุกทั้งวันเลย

สิ่งสำคัญที่สุด ผมยังมีหุ้นและทรัพย์สินจากส่วนต่าง ของอสังหาริมทรัพย์ที่ยังไม่ได้ขายด้วย เพราะฉะนั้นผมไม่ยอม ตายง่ายๆ หรือ แม้เงินที่ได้รับจากการเป็นไอโดลจะมีมากมาย แต่หากผมสามารถทำกำไรจากการซื้อบ้านในกรุงโซลได้ คงจะ รู้สึกดีเป็นสองเท่า

ขณะกำลังวิ่งผมก็คิดหาเหตุผลหนึ่งร้อยแปดอย่างว่าทำไมถึงไม่ควรตาย หากผมไม่ทำแบบนี้้อาจล้มและหมดสติอยู่ตรงนั้นได้ ผมรู้สึกว่พื้นมันลื่นไหวรากับมีชีวิต ส่วนสายตาก็เริ่มพร่ามัวขึ้นเรื่อยๆ

หากผมตายอยู่ที่นี่ แล้วจีซอนซองจะอยู่อย่างไร

เหมือนอย่างโบราณบอกไว้ไม่มีผิดว่า ‘เลี้ยงลูกไปก็ไร้ประโยชน์’ เพราะพอผมนึกถึงตัวเองที่อาจจะไม่รอดแล้ว คนที่ผมเป็นห่วงกลับไม่ใช่พ่อแม่ แต่เป็นจีซอนซอง เนื่องจากพ่อแม่ของผมไม่ใช่คนที่จะยอมตายตามลูก ทว่าสำหรับจีซอนซอง ผมกลัวว่าจะเป็นเช่นนั้น เขาเป็นพวกที่สามารถตายตามผมได้จริงๆ

หากว่ากันตามตรง คนที่เหมาะสมจะเป็นโรมีโอก็คือจีซอนซอง เนี่ยแหละ หากเขาเห็นผมนอนอยู่ในโลง คงไม่รีรอที่จะรีบใช้มีดแทงตัวเองแน่ๆ

ถ้าเขารู้ว่าผมหายไปแล้วไม่อาละวาดทันทีก็ถือว่าโชคดีมากแล้ว หวังว่าชนมินยองหรือฮาโอริมจะช่วยปกปิดสถานการณ์นี้ได้เป็นอย่างดี แม้วัง Perfection จะไม่มีผม แต่ก็ยังมีคนที่เป็นผู้นำวงอยู่ และมีคนทำหน้าที่เรื่องสงครามประสาทของวงแทนผมได้ ทีมยังสามารถไปต่อได้โดยไม่ต้องมีผม

แม้จะตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน ทว่าผมก็เริ่มนึกถึงแผนการในอนาคตไว้แล้ว

การรับเมมเบอร์คนใหม่เข้ามาอาจถูกแฟนคลับอย่าง Complete ต่อด้านได้ ดังนั้นการทำกิจกรรมในฐานะวงห้าคนคงไม่แย่งเท่าไร ผมคิดว่ามินิอัลบั้มชุดที่สามคงถูกเลื่อนการคัมแบ็ก เพราะผมอย่างแน่นอน ซึ่งการคัมแบ็กให้เร็วที่สุดก่อนที่ความนิยมจะลดลงเป็นทางออกที่ดีที่สุด

วง Perfection ผ่านเหตุการณ์อะไรมามากมายจนถึงตอนนี้ หากจะแก้ไขให้ดีกว่าครั้งก่อนเรื่องนี้อาจะ... จะให้หิมะคำว่า ‘ลักพาตัว’ หรือ ‘อันตรายถึงชีวิต’ ปรากฏขึ้นมาไม่ได้ หากผมโชคร้ายแล้วต้องตายที่นี้จริงๆ แต่เพื่อผลประโยชน์ของวง การแถลงข่าวว่าเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุที่น่าจะเป็นเรื่องที่ดีที่สุด

“ฮยอนโอ!”

หลังคิดถึงทิมและเมมเบอร์ในวงอยู่สักพัก ผมก็เริ่มเห็นภาพหลอน หรือจะเป็นเรื่องจริงกันแน่

ผมเห็นชนมินิของอยู่ไกลๆ แต่ไม่กล้าตอบไปทันที เพราะกลัวว่าภาพตรงหน้าจะหายไปราวกับเป็นภาพลวงตา ก่อนจะเห็นว่าจีซอนซองและผู้จัดการกำลังวิ่งเข้ามาหา

เรื่องจริงสินะ

โอกาสในการรอดชีวิตของผมสูงขึ้น ขอแค่ไปถึงตรงนั้น
ผมก็สามารถกลับไปใช้ชีวิตตามปกติได้ ผมไม่รู้ว่าจะผ่านไปกี่วัน
แล้ว สองวันหรือสามวัน แต่ผมจะคิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นจนถึง
ตอนนี้เป็นแค่เรื่องโชคร้ายเรื่องหนึ่งเท่านั้น เพราะปกติผมก็
ดวงช่วยอยู่แล้ว พอผ่านไปสักสามปี เรื่องนี้คงกลายเป็นเพียง
เหตุการณ์หนึ่งในชีวิตเท่านั้น

ชนมียองกับจีซอนของวังมาหาผม ส่วนผู้จัดการเหมือน
กำลังเรียกตำรวจที่กระจายกำลังค้นหาให้มารวมตัวกันตรงนี้

ความโล่งใจทำให้ผมอ่อนแรง และความเร็วในการวิ่งก็
ลดน้อยลงเพราะคิดว่ารอดแล้ว

จนกระทั่งบางอย่างแทงเข้าที่หลังผม

เฮ้อ...เพราะแบบนี้ไง ถึงไม่ควรหันหลังตอนอยู่กับคนบ้า
สิ้นความคิดสุดท้าย ผมก็ล้มลงบนพื้นทันที